

LBRIS

We know
books

VICTOR ION POPA

**MUȘCATA DIN FEREAȘTRĂ
TAKE, IANKE ȘI CADÎR**

Prefață și referințe critice de Oana Soare
Fișă biobibliografică de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Coperta: Mădălina Pricop

Tehnoredactor: Ecaterina Pîslă

Lector: Ioana Marcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, VICTOR ION

Mușcata din fereastră; Take, Ianke și Cadîr / Victor Ion Popa;
pref. și referințe critice de Oana Soare; fișă biobibliografică de
Lucian Pricop - București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-267-5

I. Soare, Oana (ed. șt.)

II. Pricop, Lucian (ed.șt.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>V.I. Popa și piesele sale</i> (Prefață de Oana Soare)	7
<i>Fișă biobibliografică</i>	17
<i>Referințe critice</i>	20
<i>Notă asupra ediției</i>	33
MUȘCATA DIN FEREAȘTRĂ	35
ACTUL I.....	37
ACTUL II	72
ACTUL III	102
TAKE, IANKE ȘI CADÎR	123
ACTUL I.....	125
ACTUL II	162
ACTUL III.....	198

LBRIS

We know
books

*Călmățuiului,
copilăriei mele
și mai ales părinților mei
și nașului meu, care m-au crescut în lumea lor
bună
și curată.*

MUȘCATA DIN FEREAȘTRĂ

PERSOANELE

CONU GRIGORE, învățător

COANA SOFICA, soție

OLGUȚA } copiii lor
GEORGICĂ }

PĂRINTELE ILIE UDRIȘ

RADU COCIAȘ

IONICĂ

CONSTANTIN CÂRNU, lăutarul

Cam în vremurile noastre.

Într-un sat.

În ceardacul unei case gospodărești ca de învățător,
mai mult sărac decât înstărit, cum sunt mai toți
învățătorii noștri.

ACTUL I

Seară proaspătă de vară. Lumina aprinsă în ceardac.

SCENA 1

CONU GRIGORE și PĂRINTELE ILIE joacă tabinet.

CONU GRIGORE (*uitându-se în cărțile lui, mai mult din obicei decât de nevoie, pentru că se vede limpede că nu urmează să joace el, ci îl așteaptă pe părintele Ilie, fredonează, pe o melodie cunoscută, versuri improvizate*):

Joacă, popă, joacă, joacă,
Că afară-i timp de toacă...

PĂRINTELE ILIE (*lehametit de cartea proastă care vine, după ce-i ținuse hangul la cântec, fără cuvinte, răspunde tot fredonând, ca și celălalt, versuri improvizate*):

Dar ce dracu' vrei să joc,
Că n-am carte mai deloc...

CONU GRIGORE (*n-are însă vreme de așteptat. Norocul îl face grăbit și de aceea dă pintoni, agresiv*):

Joacă și tu ce-î juca
Om bătrân și tralala.

PĂRINTELE ILIE (*e însă prea descurajat ca să mai găsească cadență și rimă potrivită și de aceea, pesemne se poticnește între versuri*):

Dar ce vrei ca să mai fac,
Că nu-mi vine nicio carte.

CONU GRIGORE: Stai mă, nu vezi că n-ai nimerit-o?

PĂRINTELE ILIE: D-apoi crezi tu că la nimereala asta mi-era mie gândul?

CONU GRIGORE (*o ia de la capăt îngânând*):

Joacă popă, joacă, joacă
Că afară-i timp de toacă.

(*Pauză fredonată.*)

Dar haide, bre omule, zvârle jos, că toate-s la mine. Uite coala și dame și popi și ași. Ce dracu' vrei să faci cu pricăjitul acela de fante? Dă-le încoa!

PĂRINTELE ILIE: Stai, făptură bătrână a lui Dumnezeu. Fără grabă! Poate am și eu ceva de luat.

CONU GRIGORE: Îi fi având, dar deocamdată iau eu. Adevăratu-i? (*Ia cărțile.*)

PĂRINTELE ILIE (*oftând cu jale mare*): Adevăratu-i!

CONU GRIGORE (*imperativ*): Gologanii!

PĂRINTELE ILIE: Și ăștia îi iei?

CONU GRIGORE: Închipuiește-ți că și ăștia! Adevăratu-i?

PĂRINTELE ILIE (*cu rupere de inimă*): Adevăratu-i.

CONU GRIGORE: Sfinte Sisoe! Și ce oftat! Lasă, popă, că ai făcut azi trei masluri.

PĂRINTELE ILIE: Biblia zice: „Din pământ te-ai născut și-n pământ te vei întoarce“ și încă una: „Dă Cezarului ce-i al Cezarului“.

CONU GRIGORE: Adică?...

PĂRINTELE ILIE: Adică cine are urechi de auzit să auză. (*Alton.*) Păi bine, mă moșnegărie, banul de pe maslu la maslu trage, și cel cuvenit popii tot la popă se întoarce.

CONU GRIGORE: Și adică în ce fel vine pilda?

PĂRINTELE ILIE: Află în clipa asta mare că maslul n-am să-ți-l fac fără de parale.

CONU GRIGORE: Noroc că mie are să mi-l facă urmașul tău! (*În vremea asta cărțile adunate și amestecate au fost împărțite din nou.*) Bine, omul lui Dumnezeu, când le dau eu înțeleg să-mi trag partea, dar nici când le dai tu nu-ți pui, acolo, un popă? Toți-s la mine!

PĂRINTELE ILIE: Se vede că asta se leagă de maslul de care vorbeam.

CONU GRIGORE: Eu cred altfel, dar să zic cum zici tu: atunci damele astea ce rost au?

PĂRINTELE ILIE: Bocitoare, taică, bocitoare! (*Preoțește.*) „Venit-au la mormânt întristatele femei...“

CONU GRIGORE: Dacă ar fi întristate n-ar aduce parale, ar lua! Asta-i semn, popă, asta-i nu-i joc de cărți. E simbol. Cum zice Georgică!

PĂRINTELE ILIE: Și cam în ce fel se arată simbolul?

CONU GRIGORE: În felul că damele la mine, popii la mine și fanții tăi bat din buze.

PĂRINTELE ILIE: Mă miram eu să treacă zi lăsată de la Dumnezeu și să n-o iei de la capăt. Cântă, flașnetă hodorogită...

CONU GRIGORE: Dar ce? Nu-i așa? Mă rog, în pachetul ăsta erau patru dame? Erau! Voi ai să vie la tine? Voi ai! Dar uite-le, că damele au venit la mine.

PĂRINTELE ILIE: Și adică în ce fel vine pilda?

CONU GRIGORE: Pilda vine așa: damele trag la mine!

PĂRINTELE ILIE: Și pe astea le-ai furat, cum ai furat-o pe Sofica?

CONU GRIGORE: Întocmai!

PĂRINTELE ILIE: Atunci dă banii înapoi! (*Dă să ia banii de pe masă.*)

CONU GRIGORE: Stai, popă, că nu-i așa! Nu mă face s-o chem pe Sofica să spuie singură.

PĂRINTELE ILIE: Ce să spuie?

CONU GRIGORE: Că a fugit cu mine de bunăvoia ei, nu cu furătura!

PĂRINTELE ILIE: Și nu ți-e teamă c-oi zice s-o chemi?

CONU GRIGORE: Sofico!

PĂRINTELE ILIE: Lasă femeia în pace la treburile ei! Mă! Mă! Mă! Că hapsân ești!

CONU GRIGORE: Nu-i așa! Trebuie să ne lămurească!

PĂRINTELE ILIE: Ce să ne lămurească; de douăzeci și cinci de ani tot ne lămurim și nu ne mai lămurim.

CONU GRIGORE: Păi cum să ne lămurim, dacă-mi scoți ochii c-am furat-o? De ce n-ai furat-o tu, dacă socoți că era marfă de furat?

PĂRINTELE ILIE: Păi tocmai asta-i, moșnegărie! Eu n-am socotit-o marfă de furat, dar tu ai socotit-o marfă de furat și...

CONU GRIGORE: Măi! Iar o luăm de la capăt?

PĂRINTELE ILIE: Iar!

CONU GRIGORE: Eram vecini cu casele?

PĂRINTELE ILIE: Eram!

CONU GRIGORE: Șede Sofica peste drum de noi?

PĂRINTELE ILIE: Șede.

CONU GRIGORE: Am crescut laolaltă?

PĂRINTELE ILIE: Crescut!

CONU GRIGORE: Și cu Sofica?

PĂRINTELE ILIE: Și.

CONU GRIGORE: Am plecat la școală amândoi?

PĂRINTELE ILIE: Sofica a rămas acasă.

CONU GRIGORE: Am zis amândoi, nu amântrei!

PĂRINTELE ILIE: Ai zis!

CONU GRIGORE: Și ni s-au aprins călcâile după ea într-o bună zi.

Adevăratu-i?

PĂRINTELE ILIE: Cu aprinsul, adevăratu-i, dar cu ziua nu!

CONU GRIGORE: Adică?

PĂRINTELE ILIE: Ziua aceea n-a fost bună.

CONU GRIGORE: Apoi te cred! Dar pentru mine a fost! Ce dai din cap? A fost!

PĂRINTELE ILIE: S-o întreb și pe cumătra Sofica despre partea asta!

CONU GRIGORE: Ia nu schimba tu vorba, că eu îs pornit pe răfuială mare! Și cum zic: erai lulea, și eram lulea!

PĂRINTELE ILIE: Erai!

CONU GRIGORE: Și tu nu erai?

PĂRINTELE ILIE: Păi bine măi, meseria mea e să îngrop morții, nu să-i dezgrop.

CONU GRIGORE: Ba-i dezgropi și tu la șapte ani!

PĂRINTELE ILIE: La șapte, dar nu la douăzeci și cinci și nu în toată ziua, ca tine. Și la urma urmei ce poștești dumneata de la mine?

CONU GRIGORE: Să te fac *knock-out*, cum zice Georgică! (*Reluând firul.*) Și vasăzică, amândoi prieteni buni și îndrăgostiți de Sofica. O cer eu de la tată-său, nu mi-o dă; o ceri tu de la tată-său, nu ți-o dă!

PĂRINTELE ILIE: Și atunci ai furat-o și gata!

CONU GRIGORE: Nu-i gata, că acu' chiar o chem! (*Strigă.*) Sofico!

PĂRINTELE ILIE: Las-o, omule, că i se ard plăcintele! Și pe urmă rămâi tu *knock-out*, cum zice Georgică!

CONU GRIGORE (*furios*): Ia ascultă, popă, să nu mă iei pe mine ușurel, c-apoi... Taie cărțile. Na! (*Îi dă cărțile.*) Râzi! râzi! Uită-te la el, mutră să fie rivalul meu! Mai na! Hai, joacă! Pune fantele jos! Pune-l, că-i acolo! Așa! Eu pun dama aici! Uite-o, mă, o vezi? Așa! Nimic n-ai, mă, nimic... așa! Și acum, uite, că iau cu popa... uite-l! Îl vezi? Popă e, ori ce e?

PĂRINTELE ILIE: Cu dama acu' mai merge. Simbol-nesimbol, nu știi ce șmechereală faci tu, dar văd că-ți iese. Dar ce cauți popa la tine?

CONU GRIGORE: Dar tu n-ai venit după mine? Că după fuga mea cu Sofica, nu te înfundaseși în creierii munților, unde a întărcat dracu' copiii? Și te-ai întors! Cum a murit biata preoteasă, protos, ai fost aici! Și de douăzeci de ani îmi scoți sufletul.

PĂRINTELE ILIE: Apoi, frate Grigore, asta-i gelozie! Nu te mai da după deget! Tot simbol e, dar altfel de simbol. Știi tu vorba cea de fruct: cine pierde la cărți câștigă în altă parte și cine câștigă la cărți...

CONU GRIGORE (*necăjit*): Ei, acuma scrum s-alege!

PĂRINTELE ILIE: Din mine?

CONU GRIGORE: Nu, din plăcinte! Sofico! Hm! Rival și acu'!

Bine, domnule! Vedem noi! Sofico! Rival hai?

PĂRINTELE ILIE: Strig-o! Strig-o! De ce strigi mai tare, de ce te arăți mai gelos!

CONU GRIGORE: Eu gelos pe tine?

PĂRINTELE ILIE: Mori de gelozie!

CONU GRIGORE (*furios*): Gelos eu? (*Pauză; alt ton.*) Fugi, mă, că nu-s gelos!

PĂRINTELE ILIE: Apoi bine, de douăzeci de ani te zbați să-mi arăți că n-ai furat femeia și că a venit de bunăvoie! Dar să te întreb și eu de ce te frământă atâta, dacă n-ai la inima ta nicio căință? Hai!

CONU GRIGORE: Căință eu? (*Jalnic.*) Soficooooo!

PĂRINTELE ILIE: Căință tu! Pentru că-ți spune sufletul că de n-o furai, deh! Mai eram și eu pe acolo! Dar față bisericească, nu puteam să fur femeia, pe când tu, cioflingarule, căciula pe băț și ce-am avut și ce-am pierdut...

CONU GRIGORE (*și mai jalnic*): Soficooooo!

PĂRINTELE ILIE: Mă, nu taci? Apoi să nu mă faci să-mi treacă și mie cheful de plăcinte că pe urmă o chem eu.

CONU GRIGORE: M-ai omorât! Sofico!

PĂRINTELE ILIE: Mă, taci?

CONU GRIGORE (*nu i se mai aude glasul, dar dă din cap negând și strigă mimând doar cuvântul*): Sofico!

PĂRINTELE ILIE (*tună*): Cumătră Sofico! Ia, rogu-mă ție, poftim încoace un piculeț.

CONU GRIGORE (*speriat*): Las-o în pace că se ard plăcintele!

PĂRINTELE ILIE: Aha! Ți-e frică!

CONU GRIGORE: Plăcintele!

PĂRINTELE ILIE: Biiine! Mă rog! Dacă ți-e frică, s-a lămurit!

CONU GRIGORE: Așa? (*Răgușit.*) Soficoo! N-aude! Strig-o tu!

PĂRINTELE ILIE: Iaca nu vreau. Strig-o tu!

CONU GRIGORE: Ahaaa! Vasăzică ție ți-e frică, nu mie. (*Și deodată strigă amândoi, disperati.*) Soficooo!

SCENA 2

ACEIAȘI, COANA SOFICA

COANA SOFICA: Ce-i, moșnegilor? Vi-i foame? (*Cei doi se pofdesc unul pe altul să înceapă, dar fiecareuia i-ar plăcea să înceapă celălalt.*) Ei, ce-i? Ați amuțit?

CONU GRIGORE (*preotului*): Hai, spune tu!

PĂRINTELE ILIE: Ba tu!

CONU GRIGORE: Eu nu spun!

PĂRINTELE ILIE: Și de ce, mă rog?

CONU GRIGORE: Iaca așa!

PĂRINTELE ILIE: Măi, spui?

CONU GRIGORE: Nu! Spune tu!

PĂRINTELE ILIE: Ba tu să spui!

CONU GRIGORE: Nu.

COANA SOFICA: Ei. Începeți odată, ori nu începeți?

PĂRINTELE ILIE: Hai, începe tu!

CONU GRIGORE: Ba tu să începi!

PĂRINTELE ILIE: Eu nu încep.

CONU GRIGORE: Așa?

PĂRINTELE ILIE: Așa!

CONU GRIGORE: Și de ce, mă rog?

PĂRINTELE ILIE: Iaca așa!

COANA SOFICA: Oameni buni, nu mă țineți degeaba, că mi se ard plăcintele!

CONU GRIGORE (*furios*): N-auzi, domnule, că se ard plăcintele?

PĂRINTELE ILIE: Ei, și ce-mi pasă mie?

CONU GRIGORE: Și vrei s-o sărbătorim pe fină-ta cu plăcinte arse?

PĂRINTELE ILIE (*indignat*): Pe mine, te rog să nu mă iei pe coarda sentimentală, auzi?

CONU GRIGORE: Mda! Sentimentală! Uite-te cine vorbește de coarda sentimentală!

PĂRINTELE ILIE: Adică ce? Nici la Olguța n-am voie să Țiu? Păi am ținut-o în brațe, când era un gogoloș de carne, și eu am crescut-o, n-ai crescut-o tu, măcar că-i ești tată, nu i-ai mai fi fost!

CONU GRIGORE: Bine că recunoști măcar că i-s tată!

PĂRINTELE ILIE: Tare aș vrea eu să nu recunosc, dar ce să mai fac eu azi, când împlinește optsprezece ani bătuți?

COANA SOFICA (*rugătoare*): Plăcintele!

CONU GRIGORE (*imperativ*): Plăcintele!

PĂRINTELE ILIE (*cu dispreț*): Plăcintele!

COANA SOFICA (*se scuză*): Plăcintele!

PĂRINTELE ILIE (*resemnat și scârbit, pronunță*): Plăcintele...

COANA SOFICA: Apoi eu mă duc fiindcă nu înțeleg nimic... (*Dă să plece.*)

CONU GRIGORE: Se duce!

PĂRINTELE ILIE: Se duce!

CONU GRIGORE: Vasăzică o lași să se ducă!

PĂRINTELE ILIE: Ba tu o lași să se ducă, pentru că ți-i frică!

CONU GRIGORE: Frică i-i cui spune! (*Și deodată amândoi.*) Soficoo!

COANA SOFICA (*înțoarsă din drum*): V-ați hotărât?

PĂRINTELE ILIE: Da!

CONU GRIGORE: Da!

COANA SOFICA: Ei!

CONU GRIGORE: Ne-am certat!

PĂRINTELE ILIE: Da, amarnic ne-am certat!

COANA SOFICA: Asta am cam înțeles-o eu, dar vorba-i din ce pricină?

PĂRINTELE ILIE, CONU GRIGORE (*arătându-se unul pe altul*):

Din pricina dumnealui.

COANA SOFICA: Acu' m-am lămurit, așa că pot să plec.

CONU GRIGORE: Stăi, Sofico, nu te duce, că spun eu. (*Către preot.*)

Ce crezi că nu spun? Spun! Uite, nevastă! Răspunde tu. Am eu dreptul să fiu, cum să zic?... să fiu...

PĂRINTELE ILIE: Gelos...

COANA SOFICA: Gelos?

CONU GRIGORE: Ei da... Am eu dreptul să fiu așa?

COANA SOFICA: Nici vorbă!

PĂRINTELE ILIE (*lui conu Grigore*): Vezi? Apoi să nu mă faci...

CONU GRIGORE: Stai, că n-a înțeles! Adică de ce să am dreptul?

COANA SOFICA: Tot omul are dreptul să fie gelos!

CONU GRIGORE (*părintelui*): Vezi?

PĂRINTELE ILIE: Stai, că n-a înțeles!

CONU GRIGORE: Lasă-mă pe mine să întreb eu acu'. Uite ce-i,

Sofico! Vreau să zic: Pot eu să fiu...? (*Și ezită.*)

PĂRINTELE ILIE: Gelos...

CONU GRIGORE: Las-o în pace că a înțeles ea. Ei?... Pot să fiu?

COANA SOFICA: De unde să știu eu? Unii pot, alții nu...

CONU GRIGORE: Nu, bre omule, am eu de ce să fiu gelos?

COANA SOFICA: Dar ce? Ești gelos?

CONU GRIGORE: Nu-i vorba de asta! Mi-ai dat tu vreodată prilej să fiu gelos?

COANA SOFICA: Știu eu? Tu ce crezi?

CONU GRIGORE: Nu-i vorba de mine, e vorba ce crezi tu. Ei, răspunde! La ce te gândești acu'?

COANA SOFICA: La plăcinte!

PĂRINTELE ILIE (*râde în hohote*): Nu vezi, tinichea bătrână, că-și bate joc de tine?

CONU GRIGORE: Ce să-și bată joc, domnule, păi dumneai a înțeles că aici e ceartă mare și trebuie curmată într-un fel. Să întreb atunci de-a dreptul. Am eu de ce să fiu gelos pe rabla asta de popă?

COANA SOFICA: Da' ce, părinte? Aveți amândoi vreo ibovnică în sat?

CONU GRIGORE: Nu, bre omule, din pricina ta! Să întreb mai de-a dreptul: Ții la el?

COANA SOFICA: Țiu și Țiu mult.

PĂRINTELE ILIE (*lui conu Grigore*): Așa!

CONU GRIGORE: Dar la mine Ții?

COANA SOFICA: Țiu și Țiu mult.

CONU GRIGORE (*părintelui*): Așa!... Dar la care ții mai mult?
Care dragoste e mai mare?

COANA SOFICA: Asta-i ca întrebarea ceea: Ce-i mai greu: un kilogram de puf ori un kilogram de fier?

CONU GRIGORE: Mă rog. Dacă ar fi să alegi acu' între noi, pe cine l-ai alege?

COANA SOFICA: Trebuie să spun drept?

PĂRINTELE ILIE: Trebuie!

COANA SOFICA: Și nu-i păcat?

PĂRINTELE ILIE: Nu-i.

COANA SOFICA: Și dacă o fi păcat?

PĂRINTELE ILIE: Te dezleg de păcat numaidecât, mielușica Domnului.

COANA SOFICA: Apoi atunci aleg pe părintele!

PĂRINTELE ILIE: Vezi, cucoane?

CONU GRIGORE: Și nu mă alegi pe mine?

COANA SOFICA: Păi nu te-am ales o dată? Și pe urmă dacă mă dezleagă de păcate...

CONU GRIGORE: Nu râde, popă, că o limpezesc numaidecât! Dar ia mai spune ceva. Înainte să te iau eu, la cine țineai mai mult?

COANA SOFICA: Știi foarte bine. La contabilul de la Federală.

CONU GRIGORE: Nu, frate, răspunde la ce te întreb eu. Dintre noi doi trebuie să-ți fi plăcut unul mai mult. Eu aveam mustață, el barbă, în sfârșit era o deosebire. Ție cum îți plăcea mai mult să fie un bărbat?

COANA SOFICA: Ras de tot.

CONU GRIGORE: Nici asta! Dar eu eram învățător, și ăsta popă. Ce ai fi vrut tu să-ți fie bărbatul?

COANA SOFICA: A! Locotenent de Roșiori. (*Râde odată cu preotul.*)

CONU GRIGORE: Îmi pare rău, Sofico, dar eu întreb în serios și ție-ți arde de glumă.

COANA SOFICA: Păi bine, babalăcule, acum de asta-ți cășunează ție? Bateți-vă pe dragostea copiilor, nu pe dragostea femeilor. Că aveți și mutră amândoi să vă certați pe o biată babă ca mine.

PĂRINTELE ILIE: Drept!

CONU GRIGORE: Ce-i drept?

PĂRINTELE ILIE: Că-i babă!

CONU GRIGORE: Ia te rog să nu-mi insulti nevasta că te zvârl pe poartă în drum.

PĂRINTELE ILIE: Ar fi și asta ceva, dacă zvârlitul meu ar întineri-o.

COANA SOFICA: Da! Zău! Și atunci am vedea noi dacă nu s-ar întoarce lucrurile...

PĂRINTELE ILIE: Bravo, cumătră! Mai pune-l cu botul pe labe!

COANA SOFICA: Nu-i nevoie, că-l pun copiii destul.

CONU GRIGORE: Copiii? Apoi bine, cucoană, cu dumneata nu-s neam decât așa, dar cu ei îs neam de-a binelea, așa că acolo nu mai încap trădare ca la dumneata. Că dumneata mi-ai cam scaldat-o de dragul popii...

COANA SOFICA: Ai băgat de seamă?

CONU GRIGORE (*popii*): Dar las' că mi-o plătește el cu vârf și îndesat la tabinet. (*Către preot.*) Taie cărțile!

SCENA 3

ACEIAȘI, OLGUȚA

OLGUȚA: Hai, mamă, că s-au rumenit plăcintele.

COANA SOFICA: Mai au vreme destulă. Nu-i nicio grabă.

CONU GRIGORE (*indignat*): Apoi bine, dar adineauri spuneai...

COANA SOFICA: Vream să scap mai repede de gura ta.

CONU GRIGORE (*mânios*): Bine, doamnă! M-am lămurit! Te poți duce!

COANA SOFICA: Sărut mâna! (*Părintele râde, Sofica și Olguța pleacă.*)

CONU GRIGORE: Iar râzi? (*Furios.*) Să nu-mi faci pe biruitorul că chem fata și băiatul și te fac praf. Să-ți iasă din minte că ești aici la tine acasă! Iar râzi? Olguțooo! Ia stai!